

ПАРАДЫ СЯБРАМ

Вы не звяртайце больш увагі
На ганарлівых і на тых,
Хто ўскінуў, нібыта на вагі,
Практычнасць душ сваіх сляпых.

Не падымайце нават чарку
За тых, хто зганьбіў родны кут!
А падзяліце сваю скварку,
Хто падтрымаў у час пакут.

Вы забывайце злыя словы!
Нямала іх кідалі ўслед...
Тварыць заўсёды вы гатовы,
Каб заставаўся добры след.

І выбачайце вы пляткурку,
На свеце мудры ёсць зарок :
Не пачынайце злую сварку,
Калі Гасподзь душу збярог.

Няхай ачысціцца сумленне,
І адляціць з душы асцё!
Сагрэюць светлыя імкненні —
Яны вас клічуць у жыццё!

СМУТАК

Сад наш прыціхлы,
сад наш здзічэлы,
Ён яшчэ кліча, заве...
Жнівень пастукаў
яблыкам спелым,
Знік, як прывід,
у траве.

Там, дзе стаяла
нашая хата,
Высіцца ўзгорак руды...
Ды на крыжальях
памяць распята.
Дзе ж вы, юнацтва
гады?

Я азірнуся
на далягляды,
Думкі ляцяць наўздагон...
Мне больш не трэба
слёз і спагады...
Лета прайшло,
быццам сон.

І не вярнуцца
ў час той дзівосны...
І спадзяванняў няма.
Восень рыхтуе
жоўтыя кросны,
Дзесьці ў дарозе
зіма.

* * *

Кожны — памяццю багаты,
А што будзе — непазбежна!
Азірніся: чмель бухматы
Ўецца над чаромхай снежнай.

Каля грэбелькі, на ўлоннях,
Зачаруе спеў птушыны...
Мне так добра тут сягоння,
Я прылягу ў канюшыну.

І пад небам бірузовым
Я забуду слёзы, стому...
Свет здаецца мне тут новым,
Бо прыехала дадому.

А на поплаве пузатым
Уздыхну на поўны грудзі,
Непаўторны водар мяты
Мяне жывіць сёння, людзі!

АСЕННІЯ МАТЫВЫ

Вечаровы час паклікаў
У барвовы лістапад...
Не было там светлых лікаў:
Стрэў самотны далягляд.

Ліставей развеяў мрою,
У прыродзе смутак ёсць...
Дзесь за лесам, за гарою,
Засталася маладосць.

Не знайсці яе ніколі!
Бо навокал — шлях пусты...
У прасторным, ціхім полі
Шлейф туман саўе густы.

* * *

Туман цалуе вербалоз...
Пяшчотна. Радасна. Да слёз.
Гартае вечар цішыню,
Каб шэрань легла на зямлю.

А месячык камусь мігне,
Малое ночаньку ў акне.
Смяюцца зорачкі з нябёс,
Вяшчуюць зноўку долю, лёс.

Вунь крочыць чалавек адзін,
Спявае песню пілігрым...
Наперад сцежачка вядзе
Наперакор любой бядзе!

ВОСЕНЬСКІ ЭЦЮД

Лес сягоння зноў маўклівы,
Сцежкі выткаў ліставей...
Там гуляе дождж панылы,
Адзінокі, як сугней.

А навокал — сум трывожны,
Промні сонца ўсё радзей!
Быццам позні падарожны,
Шлях шукаюць да людзей.

А вось жніўню — ўсё роўна...
Так было ва ўсе часы!
Бо ў восені чароўнай
У скарбонцы шмат красы.

ДЗЯННІЦА

О, як імкліва час бяжыць!
І кожны міг — благаславёны...
Няхай жыцця не рвецца ніць,
Хай будзе лес заўжды зялёным!

Хай залацістым будзе свет,
Ды зачаруюць дзень і ранне!
Гадоў шчаслівых першацвет
Сустрэнем радасным вітаннем.

* * *

Не сустрэца нам ніколі...
Ні на вуліцы, ні ў полі,
Не дзівіцца на прасторы,
Не лічыць у небе зоры.

Хто ж тады з нас вінаваты,
Што чужымі сталі хаты?
Што даўно мы ўжо не тыя,
Толькі сэрцам маладыя...

НЕЧАКАНАЯ СУСТРЭЧА

Ты, як дзед, стары, збялелы...
Сімвал смутку і жуды.
Твае словы, нібы стрэлы,
Адцяцелі назаўжды.

Нават думачкі-піраты
Адцвілі, як верасы.
Ды на жарты ты багаты,
Хоць сівыя валасы.

Вунь чупрына ўжо радзее,
У вачах тваіх туман...
Ці жыве яшчэ надзея,
Што ты ў хаце — капітан ?!

І не трэба суцяшэння,
Бо былое — толькі цень!
А юнацтва, як імгненне,
Паляцела на сухмень...

* * *

Ты не кажы:
"Мы пастарэлі..."
Бо ведаць я хачу адно:
Гадочкі нашыя — арэлі,
А дом — надзейнае гняздо.
Хай вечар, як заўсёды, сіні!
Трашчыць ад яблыкаў галлё...
І сад стары, як на карціне,
Вясёлкай лашчыцца ў акно.

ВЯСКОВЫЯ ПРЫГОДЫ

Вось характар бесталковы...
Паглядзі: якая сінь!
Зноў, як вудай, ловіш словы,
А сюжэт у іх адзін.

І сядзець вось так не млосна?
Музе кланяцца чалом...
У юнацтве невыносна
Век гарбаціць за сталом.

Пойдзем разам цераз жыта,
Многа цудаў там, красы.
Поле — кветкамі спавіта,
Сцежка выткана з расы.

Перапёлкай адгукнецца
Луг зялёны ля мяжы,
І русалка там смяецца...
Ці прывід, ці міражы ?

Ты выходзь хутчэй, бо хмары,
Баль спраўляюць за сялом,
Дзень зрабіўся чорнатвары...
І грукоча злосны гром.

... Стала вуліца ўжо чорнай,
Задрамаў увесь Сусвет.
Маладзік у світцы зорнай
Зіхаціць, як амулет.

МАЙСКІ РАНАК

Звон віецца жаўруковы,
Радасць поўніць далягляд...
Кучаравыя дубровы
Лашчаць кожны мой пагляд.

А ручай сярод алешын,
Быццам бубен той, гудзе!
І матыль, як скрушны грэшнік,
Зноў купаецца ў вадзе.

Ранак кожную травінку
Цалаваў, як дзіцяня!
На зялёную галінку
Запрасіў ён салаўя.

... Я знайду тут сваё шчасце,
Сум сплыве, нібыта дым!
Слёзы сцежачку не засцяць,
Сэрца будзе маладым...

* * *

Чытайце Біблію,
чытайце!
Бо гэта —
мудрасці ўрок.

І, як лінейкай,
падраўняйце
Вы ў жыцці свой
кожны крок.

Чытайце Біблію,
чытайце!
З дабром ідзіце
ў жыццё,
Лампадай шлях
свой асвятляйце,
Каб не ўпасці
ў небыццё...

РОЗДУМ

Сум пастукаўся ў акно...
Што было — даўно сплыло!
Апрану зноў андарак,
Тупну весялун-гапак.

Гарманіст, хутчэй сыграй,
Пра каханне, месяц май.
Мне гадочкі срэбра ткуць,
Сноў дзявочых — не вярнуць!

ЧАТЫРЫ СЦІПЛЯ РАДКІ,
А РЭЗАНАНС АД ІХ ЯКІ?..

Пакуты. Слёзы. Штрых адчайны...
Пегас у хаце — лепшы госць!
Каб ведаць строфікі ўсе тайны,
Накінь на коніка аброць...

КАЛЯ АБРАЗОЎ

Вашы вочы з павалокай
Сіняй ці, мо, шэрай?
Зазірнуць у іх глыбока
Трэба з Боскай верай!

* * *

Любіце родную зямлю,
Тварыце толькі дабрыню!
Хто Госпада шануе,
Той голас яго чуе!

* * *

Ды так было ва ўсе эпохі,
Бо шанавалі людзі бохан!
Ёсць хлеб — і арыёза лёсу
Гучыць, як арыя, увосень.

* * *

Дагарае жнівень на бярозе...
І бярэзнік стаў амаль руды.
Мая старасць — на парозе,
Вунь на скронях... белыя сляды.

* * *

А думкі мае — смелыя!
Расправілі крыло,
Нібыта зоркі спелыя
Упалі на чало.

* * *

Вось і лета адзвінела.
Дзе ж вы, трэлі салаўя?
Зноў рабіна чырванела,
Нібы ў маладосці я...

* * *

Завялі кветачкі, завялі...
Бо ў прыродзе ёсць сакрэт:
Калі дажджынкi іх люлялі,
Яны дарылі Божы свет!

* * *

Не зляпі з пяску куміра,
Не шукай сабе бяды!
У жыццё ідзі ты з мірам,
З дабрынёй сябруй заўжды.

★ ★ ★

Вясна дзівіла. Чаравала,
Спявала песні на дварэ.
А сэрцайка — кахаць жадала!
Паэта старасць не бярэ...

★ ★ ★

Не крычу, не праклінаю!
А заб'ю між намі клін...
Цябе болей не кахаю,
Бо ты вецер між ялін...

★ ★ ★

Цябе бачыць я не рада!
Не дрыжу, нібы лісцё.
Паміж намі — твая здрада...
І калючае асцё.

★ ★ ★

Прымаю горкі пацалунак
ад восені. І сярод думак
Пачую раптам у цішы
мелодыю сваёй душы...

* * *

Лаўравішня, Лаўравішня...
За каго ж ты замуж выйшла?
Пайшла замуж за старога,
У якога — грошай многа!

* * *

У чым прызначэнне
Тваё, чалавек?
Дзянёчкі — імгненні...
Кароткі твой век!

НАПАМІНАК

Жадаю зноўку паўтарыць:
Ты беражы сваё сумленне.
Шчасліва жыць — дабро тварыць
І не кідаць услед каменне!

* * *

Ты не згубіся ў кругаверці,
Калі сцяжыначка крывая.
Не пажадай суседу смерці,
Хоць і душа яго нямая.

* * *

Няхай у белай завірухі
Ўсець нешта ад пякельнай скрухі...
Але ж ці ведае яна:
Наперадзе — заўжды вясна!

МАТУЛІ

Чаму ж ты, сонейка маё,
Так рана закацілася?
Наперадзе было жыццё...
Пра гэта ты забылася.

* * *

Не стукайце Вы ў тых дзверы,
Якія вораг зачыніў!
Бо з Вамі — промні Божай веры,
Надзеі радасны парыў.

* * *

Засмаглі вусны,
сэрца ные...
Зноў грыпус паваліў мяне...
А слоўкі твае — залатыя,
Нібыта сонейка ў акне!

* * *

Няхай чаруе прыгажосць!
На прыгажосць — заўсёды мода,
Бо ў кожнага пазта ёсць
Радочак лепшы ад народа...

* * *

Не трэба ныць, а трэба жыць!
У нас — кароткая дарога...
Спяшайся дабрыню тварыць,
Шануй бацькоў, Радзіму, Бога.

* * *

Не клянi! Бо бачыць неба...
Ды й i Бог не за гарой!
Красамоўным быць не трэба,
Стань дабрэйшым ты душой!

* * *

Зайздрасць душыць,
зайздрасць джаліць,
Нiбы злосная змяя!
Каб нiкога не параніць —
Светлым стань, як немаўля.

ПАЭТ – ЦІКАВЫ ЧАЛАВЕК,
ВО ЛЕТУЦЕННІК ЁН НАВЕК!

Каб светлаю была дарога,
Каб вы не чулі горкіх слоў,
Каб каля вашага парога
Жылі – Надзея і Любоў!

ПАРАДЫ МАЦІ

Выцірала далонямі слёзы
І пяшчотна да сэрца туліла...
" Ты не думай, жыццё не мімозы!—
Маці ціхенька мне гаварыла.—
Бо на свеце шчэ злосці багата,
Будзеш плакаць ад здрады, ад болю.
Каб жыццё для цябе было святам,
Дабрынёй засявай сваё поле!"

АДКРЫЦЦЁ

Жыццё наша —
не пернік з мёдам...
Пераканаешся сама!
Калі ты знойдзеш
шлях пад небам,
А месцайка
табе — няма!
І дабрыні няма,
павагі,
Фальшывы лабірынт
святла...
Разлік, ускінуты на вагі!
Верх крывадушнасць
узяла...

ГОРКАЯ ВЫСНОВА

У жыццёвай завірусе
Шмат мы зведалі бяды...
Адчынялі дзверы скрусе,
Вунь на скронях ёсць сляды!

Шчасця зналі вельмі мала,
Сябравалі мы з журбой.
Марш планіда не іграла,
Умывала нас слязой...

РАЗМОВА

Па народных матывах

Хутка чэрвень. Не журыся,
Мілая сяброўка!
Усё збудзеца пакрысе,
Помні маё слоўка.
Усё спраўдзіцца. Забудзеш
І не ўспомніш гэта...
Шчэ й смяяцца потым будзеш,
Павітаўшы лета.
Хай здаралася такое,
Калі сэрца ныла.
Але ж сэрца залатое
Слёзанькі сушыла.

Хай жыццё бяжыць імгненна...
І няма спакою!
Бо пасеяла сумненні
Шчодраю рукою.

... Што было? Таго не будзе.
Ісціна святая.
Недарэмна кажуць людзі:
Дабрыня яднае!

РАМАНСЫ – НАШАЕ ЖЫЦЦЁ!

Алене Кастэнка, кампазітару

Ах, рамансы,
ах, рамансы!
Закружылі да смугі...
Ты мне дай,
планіда, шансы,
Бераг родны,
дарагі.

Ты мне дай
толькі натхненне!
Больш нічога
не прашу...
Наступіў міг
азарэння,
Апаліў маю душу.

Каб забыцца
на трывогу
І прайсці агонь
пакут,
Пакланіўшыся парогу,
цалаваць свой
Родны кут!

СУМ

Не па нашай, браце, волі
Таго часу ўжо няма...
Не вярнуць, відаць, ніколі
Спелы жнівень задарма.

І цяпер, у аддаленні,
Ты сумуеш на Няве...
У вірлівым уяўленні
Родны горад зноў жыве.

Ты знайдзі надзею, сілы,
Родны кут свой, узбярэг!
Ведай, ведай, дружа мілы:
Гомель — верны твой каўчэг!

СПОВЕДЗЬ ГАМЯЛЬЧАНКІ

Сум імпрэзій вечаровых
У сутонні гукаў новых...
За сталом збіраю словы
У вяночак адмысловы.

Рыфмы — спелыя радочкі —
Шліфаваць буду да ночкі!
А натхненне, як зярняты,
Узыйшлі ля роднай хаты.

Каб не ціснула зноў цемень,
А душа была, як крэмень!
І спагадлівым стаў лёс,
Кайстру радасці прынёс.

У палоне новых мар
Сонца бачыла між хмар!
Бо ў нябёсах нашых зорных
Многа ісцін ілюзорных...

ВЕРНАСЦЬ

Расквітнела, як спелая вішня...
Хлопцы страцілі, пэўна, свой сон!
Яны топчуць мурог сёння ўвішна,
Вочы ліпнуць да шкла, да акон.

А дзяўчына на іх не зважае,
У садочку блукае адна...
Пра самоту ніхто нат не знае —
Горыч выпіта зноўку да дна.

А прачнуўшыся сонечным ранкам,
Калі промні цалуюць зямлю,
Зноў напіша свой ліст да Іванкі,
Каб сказаць яму зноўку: "Люблю!"

Атрымае салдат тую вестку,
І адчай, нібы снег, растае!
Прывядзе ён у хату нявесту,
Потым жонкай яе назаве...

НЕ МАЎЧЫ

Не маўчы! Пра сябе раскажы,
Як бягуць нашы хуткія вёсны!
Шалясцяць пасля спёкі дажджы
Ды снуюць за акном свае кросны.

Не маўчы! Пра сябе раскажы...
Як жывецца табе, мой каханы?
Ці блукаеш ля самай мяжы,
Калі ныюць сардэчныя раны?

Не маўчы! Не маўчы. Не маўчы...
Я сягоння табе нагадаю,
Як згубіла ад шчасця ключы,
Як цябе аднаго я кахаю...

ВЯСЕННІ МАЛЮНАК

Рачулка тонкай стужкай
Бяжыць кудысь, цячэ...
І мары будзе гушкаць,
І думачкі яшчэ.

Напоўніць час трывогай,
Дзянёчкі — нітка спраў...
Жыццёвую дарогу
Нам лёс наканаваў.

І тое, што пражыта,
Убачым мы ясней.
Вунь, як рунее жыта
На злome ўсіх падзей!

ЗІМОВЫ ПЕЙЗАЖ

У лясочку снежна-стылым
На галінках — белы пух,
І ў куточку гэтым мілым
Ёсць аўтограф завірух.

Вунь бярозы пад каронай
Утварылі белы плед,
І хусцінкаю зялёнай
Памахалі елкі ўслед.

Шум завеі лёгкакрылай
Прыляціць сюды здалёк,
Упадзе слязой застыдай
Ліст апошні, матылёк...

... Супыніся тут і слухай
Ты лясныя галасы!
Развітайся з горкай скрухай,
На зямельцы — шмат красы.

У НАВАЛЬНІЦУ

Дожджык таньчыць па лістоце,
Гром гудзе, нібыта бубен...
Горад зноўку ў самоце,
Цёплы дзень амаль загублен.

Вунь раскінулі вясёлкі
Свае стрэлы па-над Сожам,
І растрэслі водар зёлкі,
Змыць яго ніхто не зможа.

І ружовыя зарніцы
Крэсяць сіні небасхіл,
І старыя аканіцы
Бачаць знак нядобрых сіл...

РОДНАЙ ШКОЛЕ

Ты, напэўна, мяне ўжо забыла?
Шмат гадоў шалясціць за плячом...
Толькі ведай: вясёлыя крылы
Не падрэзаў ніхто мне сярпом!

Бо паэтка я ўжо. Журналістка.
Паэтычны дарунак не знік!
Хай зайздроснік шыпіць: старасць блізка,
Ды ў нябёсах маіх — маладзік!

Хай дзяцінства сплыло за абшары,
Адзвінела шмат вёсен і зім...
Ды згубіліся светлыя мары,
Які ж лёс дараваны быў ім?

Хто сягоння пра гэтае скажа,
Успамінкі вяртаюць той міг...
Калі раптам замажуць вас сажай,
Прачытайце адказ мудрых кніг.

Я параду даю чалавеку:
З дабрынёй ты навокал зірні!
У пачатку шчаслівага веку
Не шпурляй у людзей камяні!

У ПОЛІ

Узаранае поле...
Ад яго — не святлей!
І прахожы паволі,
Ціха крочыць далей.

Тут і сумна, і горка,
Бо асенні туман
Абдымае пагоркі,
Нібы белы груган.

Тут намоклі аблогі
Беласнежнай смугой
І пускаюцца ў скокі
Над маёй галавой.

Шэры вечар абдымкі
Звыкла мне расхіне,
А з-за гаю, з-за дымкі,
Зімка злосна зірне...

ДОБРУШСКАЙ ЗЯМЛІ

Мой слаўны краю, мой бусліны!
Цябе сягоння не стае...
Успомню вербы, лугавіны,
Сцяжыны родныя мае.

Успомню я сяброў дзяцінства,
Суседзяў. Блізкіх і чужых ...
І тое шчырае адзінства
Сярод вялікіх і малых.

Спявалі тут на поўны голас,
Звінелі песні на лугах.
Люляла жыта поўны колас,
Рунелі яблыкі ў садах.

І спеў чароўны, жаўруковы
Народзіць горыч, нават сум.
Але шапнулі мне дубровы:
"Не трэба болей горкіх дум..."

Ды плачуць вочы ад адчаю,
Бо там — няма маёй радні!
І раптам чую сярод гаю:
"У Лету кануць тыя дні..."

СМУГА

Ах, вятрыска вольнакрылы!
Дзе ж юначыя гады?
Падары мне свае крылы,
Шчэ й імпэт свой малады.

І настрой мне дай дзівосны,
Каб жылося без тугі!
Каб заўжды шумелі сосны,
Дзе бягуць нашы шляхі.

Каб і лёс не быў суровы,
Ды й жылося весялей!
І каб сонечныя словы
Нарадзілі шмат надзей.

* * *

Каліна спее каля вёскі,
Нібы касцёр, гарыць яна!
Дзівіліся з яе бярозкі:
Красуня гэткая адна...

Не чуе злых слоў каліна,
Жыве ў мроях сваіх зноў...
Нядобрае праходзіць міма,
Калі ў сэрцы ёсць любоў!

ВОСЬ ТАКІЯ ТУТ "КУПЛЕТЫ",
А ЗАВУЦЬ ІХ – ТРЫЯЛЕТЫ!

Чытайце, мае вершы, чытачы!
Уранні, кожны дзень, шчэ й уначы...
Нібы адажыю, гучыць мой твор,
Ды просіцца на волю, на прастор!

Ну, якая ж перашкода
Узнікала сярод ночы?
Сціснуў страх мне
сэрца й вочы...
Ну, якая ж перашкода?

І навошта гэта мода
На кароткі век дзявочы...
Ну, якая ж перашкода
Узнікала сярод ночы?

Я смагу сёння наталю
Вадой сцюдзёнаю, крынічнай...
Яна напаміць сок сунічны,
Я смагу сёння наталю.

Дый коніка зноў напаю
Вадзіцай роднай, не фабрычнай!
Я смагу сёння наталю
Вадой сцюдзёнаю, крынічнай...

* * *

Дзе зніклі слаўныя гады?
Адказ шукае кожны...
Хто ж адказаць нам зможа:
Дзе зніклі слаўныя гады?

Дзе ж вы згубіліся, сляды,
На ранняй жоўтай пожні?
Дзе зніклі слаўныя гады?
Адказ шукае кожны...

* * *

Я радуюся той дуброве
І нават шэраму камлю,
Які зірне ўслед суро́ва...
Я радуюся той дуброве.

Скажу вам шчыра я, панове:
Люблю свой кут, сваю зямлю!
Я радуюся той дуброве
І нават шэраму камлю.

ХТО ЧЫТАЕ ГУМАР, ВЕРШЫ
У ТАГО НАСТРОЙ НАЙЛЕПШЫ!

Палюбіце, людцы, смех,
Бо смяцца нам — не грэх!
Каб вясёлым быў настрой,
Смейся, дружа, над сабой!

ЦЫГАНЦЫ

Наваражы мне, наваражы
Мелодыю кахання...
Няхай халодныя дажджы
Размыюць расставанне.

Наваражы мне, наваражы
Шчаслівую сустрэчу!
Няхай знікаюць міражы,
Гады не ціснуць плечы.

Наваражы мне, наваражы!
І шчасце, і трывогі,
Каб цябе, мілы, мне знайсці,
Калі няма дарогі.

Наваражы мне, наваражы!
Параду дай употай,
Каб слёзанькі мае прайшлі
У полі за работай.

Наваражы мне, наваражы
Пра светлае каханне...
Ты мне, цыганка, не кажы:
"Наперадзе — расстанне..."

ПРЫГОДЫ ХВЯДОСА

Кожны ранак, у нядзелю,
Прылізаўшы чуб-кудзелю,
Да акна прыліпне ён,
Як гарбаты скарпіён.

Вось, Матрона, нібы пава,
А чырыкае картава...
Ножкі-ніткі ў Сынклеты,
Выгляд злосны ў кабеты.

Калупае носік Домна,
Галаву трымае роўна.
У Маланкі — бігудзі,
Пальцы ў рот ёй не кладзі!

Як царэўна сёння Міла,
Валасы, бы тая грыва!
Мірганула хлопцу... Жах!
Сэрца скокнула ў грудзях.

... Загубіў сябе хлапчына,
Ды на тое ёсць прычына!
Сярод тых жанчын "прыгожых"
Жонкі выбраць ён не можа...

Я ЗАКАХАНАЯ...

Я закаханая... Ды толькі
Сказаць пра гэта — не магу!
А, як убачу свайго Кольку,
За ім услед хутчэй бягу.

Я закаханая... Вось гора.
За што мне дадзена яно?
Сяброўкі замуж пойдучь сора,
А я кажу сабе адно:

Я закаханая... Мне сорак!
Гады ляцяць, як матылі.
Казала праўдачку Хадора:
"Узрост даволі малады!"

Я закаханая... Ды толькі
Сплылі гадочкі, як вада.
А ў майго міленькага Колькі,
Ніжэй каленяў барада...

ПАРОДЫІ

СЛОВЫ, ЯК БАЛЬЗАМ

*На асфальце. Каля дома.
Трэфарэт бачу знаёмы:
" Галка, я цябе кахаю!.. "*

(Галіна Гузянкова)

Пад нагамі бачу словы:
"Я — кахаць цябе гатовы!"
Як даўно мне так казалі...
Ці ў кіно, ці ў тым спортзале?

Пад нагамі. На асфальце.
Не фігура із трох пальцаў!
А ўсяго чатыры словы,
Ад якіх губляеш мову.

Як даўно было такое!
Калі хлопцы талакою
Беглі ўслед да самай хаты,
Ды прыходзілі ў сваты.

Хоць чужое тут прызнанне,
Але ж светлым будзе ранне!
... Галя ў школе так шчабеча,
Не надзівіцца малеча!

СОН

*Пані Гвяздоўская,
Пані...*

*Словы ніяк
Не знайду...*

(Генадзь Говар)

Пані Гвяздоўская,
Пані...
Я Вам сягоння скажу:
Як верабейка, у сані,
Сесці я побач хачу.

Пані Гвяздоўская,
Пані...
Не адсылайце мяне!
Бо да Настуссі,
Да Мані
Сэрца мяне не вядзе!

Пані Гвяздоўская,
Вусам
Я прытулюся да Вас...
Толькі вось жончына вуха
Зноў раз'ядноўвае нас.

Пані Гвяздоўская,
Мушу
Вам па сакрэту сказаць:
Жонка трасе, нібы грушу:
"Трэба, Генадзь, меней спаць!"

ПАЭТКА – БУЛЬБАКОП

Капаю ў дальняй вёсцы бульбу ...
(Галіна Рагавая)

Не думайце: не зломак я!
Бо я ўзрасла не на чужыне...
Капаю бульбачку штодня,
Занятая гэты я не кіну!

Няхай падзівіцца сяло
Руплівасці маёй, сумленню!
І каб за сэрцайка ўзяло,
Сябрую з радасным натхненнем.

І мой імпульс шчэ не патух,
Напоўню кошык бульбай першай!
Хай будзе сёння моцным дух,
Каб напісаць мне нізку вершаў.

На зайздрасць — напішу санет,
Ці замахнуся на паэму...
Як Усціновіч — я паэт!
Пішу не горш за нашу Эму.

ПЕРАКЛАДЫ

*Любіце, людзі, сонца,
І нават — лебяду!
Калі жыццё ля донца,
Не клічце ў дом бяду...*

Эма Усціновіч

Вясна. Дарога. Вечар.
На сэрцайку — смуга...
Бярозавыя свечкі
Калыша зноў імга.

А сонейка за гаем,
Пралье на дол святло.
Мелодыя святая
Ляціць ка мне ў акно.

Вунь зноўку хтось тужліва
Мне ціха шэпча ўслед:
"Любіце лес і нівы,
Бо гэта — Божы свет."

Не жыла каля мора ніколі!
Чаму ж кліча яно і заве?
Толькі ў гэтым бязмежжы
шмат волі,
Тайна шчасця, напэўна, живе...

Уся палаю, бы ў агні,
Душа спявае гімн трывожны.
О Божа! Мне дапамажы
Знайсці натхненне, калі можна...

*Пераклад з рускай мовы
аўтара кнігі*

ЛідзіАна

Маліся!
І не забывай:
Сяўба — яшчэ не ўраджай!
Ад Бога дадзены нам шанс
І праз людзей, што любяць нас.

Не за сябе маліся ты!
І не лічы, што ты — святы...
Маліся кожны дзень за ўсіх,
За сваіх родных,
За чужых...

Пакаяўся...
Дык не грашы!
Падумай лепей аб душы.
І ў чым, скажы, тады прычына:
Як мяса есці — малайчына,
А як пасціцца — нездаровы...
Мараль ваўка — пустыя словы!

Да тых прыходзіць прасвятленне,
Хто ісціну знайшоў — не тленне...
Хто бачыць у натоўпе змог,
Як побач з ім ідзе сам Бог.

Кахайце сэрцам, не вачыма,
Тады любоў будзе адзінай!

Калі жабрак Хрыста пачуе,
Душу сваю ад зла ратуе!

*Пераклад з рускай мовы
аўтара кнігі*

НАСТАЛЬГІЯ

Яўгенія Марозава-Барсукова

Быццам водар сасны я пачула,
Быццам зноўку блукаю ў тайзе...
Верхавінаю елка махнула,
Усміхнулася сонейка мне.

Ах, ялінкі мае, мае елі,
Запаветны і любы, мой край!
Завірухі над вамі гудзелі,
Рускі дух быў чароўным, як май.

Колькі год у галінках хаваюць,
І самоту, і горыч дзянькі?
І, як родную, тут сустракаюць,
Ткуць з лістоты санетаў вянкі...

ЭЦЮД

Пявучае злаўлю журчанне,
На дне аблокаў — белы дым...
Ручай народзіць абаянне,
Калі квітнее мой язмін.

Крыніца ціхенька іграе,
Напоўніць радасцю прастор.
Узгорак сон-траву хавае
Ад злога вока пад шацёр.

О, чудатворная прырода,
Дзе сонца коціцца, як мяч!
Між аблачын шукай свабоду,
Забудзь пра смутак, ціхі плач...

ДАРОГА

Слупы. Асфальт. Навокал — пыл.
Букет надзеі і трывогі.
Сусвет у распачы застыў,
Жыццё рыфмуецца з дарогі.

І кожны крок, нібыта гук,
Даўно забытай недзе песні,
А ў песні той — калодзеж мук,
Якія стрэлі напрудвесні.

Куды іду? Адзін рэфлекс...
І ад яго няма спакою.
Мне падалося: нават лес
Шуміць тужліваю слязою.

Сустрэну снег ці, можа, дождж?
І пыл такім будзе гарачым.
Калі ідзеш, дык трэба ўсё ж
Нам развітацца з горкім плачам...

КАРЦІНА

Вечар. Ціхае святло
На дарозе льецца...
Санны след тут быў даўно,
Змейкаю віецца.

Зажурыліся дамы
Каля срэбнай цішы,
Тонкім інеем зімы
Шэрань закалыша.

... Зачарована стаю
Каля той карціны,
Адчуваю, як люблю,
Родныя мясціны!

*Пераклад з рускай мовы
аўтара кнігі*

СЦЯЖЫНА МЕСЯЦА

Таццяна Дарошка, Мазыр

Мне самотна крыху,
Шлях мой — да крыніцы...
Месячык паціху
П'е са мной вадзіцу.

Дрэмле дом за полем,
Спяць і аканіцы...
Радасць разам з болем
Рэжуць, бы нажніцы.

Пад гарой дарога,
Цераз рэчку — мосцік...
Пройдзе вёсен многа
Стану я тут госцей.

Маці ля акенца
Сядзе на хвіліну,
Вунь, віе ў азерцы
Месячык сцяжыну!

Не забыць, як плача
Кнігаўка над полем,
Як за гаем скача
Сонейка ў прыполе...

КОВЕЛЬ

Рэчка. Мосцік ля Валыні...
Божа, кут той беражы!
На жыццёвай хуткай плыні
Гэта сон ці міражы?

Бо туды — я не паеду!
Па мясцінах дарагіх,
Па забытаму ўжо следу
Хай блукае хтось другі.

Ні аб чым не пашкадую.
Бо ўспомню твае словы...
І алею залатую,
І ўкраінскую мову.

...Сціплы горад на Валыні.
Рэчка. Мост. Густы чарот.
На жыццёвай хуткай плыні
Для мяне ёсць паварот!

*Пераклад з рускай мовы
аўтара кнігі*